నాలుగు హత్యలు

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"వాట్, ఒక్క రాత్రిలో నాలుగు హత్యలా? పిటీ!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ అశాంతిగా పచార్లు చేస్తున్నాడు.

"ఒకదానికొకటి సంబంధం లేనట్టుగా వున్నాయి. ముడి విడదీయబోతే మరింత బిగిసిపోతోంది. నాలుగు హత్యలు నాలుగు విభిన్న పద్ధతుల్లో జరిగాయి. నాలుగు చోట్లలో యే ఒక్క చోటా ఆధారాలు వదలకుండా తెలివిగా తప్పించుకున్నారు హంతకులు!" అన్నాడు.

"అయితే ఏ ఒక్క కేసూ డిస్పోజ్ కాలేదన్నమాట!"

"అదేగదా నా బాధ! ఇదిగో ఒక్కొక్క కేసు తాలూకు వివరాలు విడివిడిగా ఫైలు చేశాను, చూడు!" శ్రీనివాస్ నాలుగు ఫైల్సు అతనిముందుకు తోశాడు.

మొదటి ఫైలు తెరిచాడు కిరణ్. హతుడి పేరు

రవిరాజ్. బిజినెస్‌మాన్. వయస్సు యిరవై ఆరు సంవత్సరాలు. హైదరాబాద్‌లోనే కోటీలో ఓ జనరల్ స్టోర్సు నడుపుతున్నాడు. మార్చి పదో తేదీ శనివారం రాత్రి పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో అతని శవం హుస్సేన్ సాగర్‌లో తేలూ కనిపించింది. అంతక్రితం రెండు రోజులయి అంటే మార్చి ఎనిమిదో తేదీన అతన్ని చంపి సాగర్లో పారేసి వుండొచ్చని పోలీసులు భావిస్తున్నారు.

రవిరాజ్‌కి పెళ్ళి కాలేదు. అతనికి తల్లితప్ప నా అనేవాళ్ళు లేరు. అతని కారెక్టర్ మంచిదికాదని చెప్పుకుంటారు. ప్రతిరోజూ విధిగా తాగుతాడు. చాలామంది అమ్మాయిలతో విచ్చలవిడిగా తిరుగుతాడు. ఒకోసారి అమ్మాయిలతో నాలుగైదు రోజులు విహారయాత్రలకు పోయి వస్తుంటాడు. అతను తిన్నగా షాపు తెరిచి కూచోవటం అరుదు. తాతలు సంపాదించింది బాగానే వుంది. జనరల్ స్టోర్సు కేవలం కాలక్షేపానికి మాత్రమే నడుపుతున్నాడు.

ఇవీ అతని వివరాలు.

కిరణ్ అదే ఫైల్లో వున్న వివిధ భంగిమల్లో శవానికి తీసిన ఫోటోలను పరిశీలనగా చూశాడు.

దాని తర్వాత డాక్టర్ రిపోర్టు చూశాడు.

అతని మెడమీద గొంతు నులిమిన లక్షణాలు స్పష్టంగా కనిపించాయి. మెడనరాలు డివైడ్ చేయబడిన గుర్తులు దొరికాయి. ఇద్దరు లేక ముగ్గురు గొంతు నులిమి చంపేసి వుండొచ్చునని, ఆ తర్వాత సాగర్లో తోసేసి వుండొచ్చునని డాక్టర్ తన అభిప్రాయాన్ని వెలిబుచ్చాడందులో.

"శవాన్ని గుర్తుపట్టారా?" అని అడిగాడు కిరణ్ శ్రీనివాస్ వంక దృష్టి నిలిపి.

"ఆc! తల్లి గుర్తుపట్టింది. ఇంకా అతని నైబర్స్ తెలిసినవాళ్ళు కూడా అతన్ని గుర్తుపట్టారు. అతని తల్లి గుండె పగిలిపోయేలా శోకాలు పెట్టింది. ఆమె ముసలి ప్రాణం అతని మరణ వార్త విని తట్టుకోలేదో మోనని భయపడ్డాం. ముసలామె గట్టిదే!"

"అతని దుస్తుల్లోగాని, అతని షాపులోగాని కేసుకి సంబంధించిన ఆధారాలేమీ దొరకలేదా?"

"ఊహుc! అతని దుస్తుల్లో యాభై రూపాయిలనోటు చివికిపోయి వున్నది. చిల్లర కాయిన్స్ రెండు ఆ నోటుతో బాటు పర్సులో దొరికాయి. అంతే మరేంలేవు. అతని షాపులో యిద్దరి అమ్మాయిల ఫోటోలు మాత్రం కాష్ బాక్సులో దొరికాయి" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"ఆ అమ్మాయిల వివరాలు సేకరించలేదా?"

"ఇంకా పూర్తి వివరాలు అందలేదు!"

కిరణ్ రెండో ఫైలు తీశాడు.

హతురాలి పేరు కోమలి. వయసు యిరవై రెండు— యిరవై మూడు మధ్య. యూనివర్సిటీలో సైకాలజీలో పోస్టు గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తోంది. ఫైనలియర్. మార్చి యెనిమిదో తేదీ సాయంత్రం యూనివర్సిటీ కాలేజినించి తిరిగిరాలేదు. ఆమె తండ్రి విద్యానగర్‌లో వుంటు న్నాడు. తొమ్మిదో తేదీ ఉదయం పోలీసులకు రిపోర్టు చేశాడు. పోలీసులు రంగంలోకి దిగి పదో తేదీ సాయం త్రానికి ఆమె శవాన్ని యూనివర్సిటీ— తారనాక మధ్య రోడ్డులో నిర్మానుష్యంగా వున్న నేషనల్ ఇన్స్టిట్యూట్

ఫర్ ఫారిన్ లాంగ్వేజస్ ఆఫీసుకి దగ్గర్లో పొదలమధ్య కనుక్కున్నారు.

డాక్టరు రిపోర్టు ప్రకారం — ఆమె మానభంగం చేయబడ్డ తర్వాత విష ప్రయోగంవల్ల చంపబడింది. మానభంగానికి పాల్పడ్డవాళ్ళు యిద్దరు లేక ముగ్గురుండ వచ్చునని ఆయన అభిప్రాయపడ్డాడు. తొమ్మిదో తేదీ రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతాల ఆమెకు విషప్రయోగం జరిగుండవచ్చునని, విషప్రయోగానికి ఓ అరగంటముందు మానభంగం జరిగుంటుందని ఆయన వివరించాడా రిపోర్టులో. ఆమె ఫోటోలు వివిధ భంగిమల్లో వున్నాయి.

కిరణ్ ఆ ఫైలుకూడా మూసి శ్రీనివాస్ వైపు జరిపి,

“ఈ కేసులో కూడా ఏమీ వివరాలు, సేకరించ లేదా? ఆధారాలేం దొరకలేదా?” అనడిగాడు.

శ్రీనివాస్ తల అడ్డంగా తిప్పి, “మొత్తం నాలుగు కేసుల్లోనుకూడా ఆధారాలేం దొరకలేదు. కనీసం అను మానితులు కూడా లేరు” అన్నాడు.

కిరణ్ నవ్వి, “ఆధారాలు దొరక్కపోవటంలో వింతేంలేదుగాని, మీ పోలీసులకి అనుమానితులు దొరక్క పోవటం వింతగానే వుంది. ఈపాటికి కేసు కోసం ఎవరో ఒకర్ని బుక్ చేసి కేసు బనాయించేసి వుండేవాళ్ళు మరొకరయితే!” అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ తనూ నవ్వేసి, “యూ ఆర్ రైట్! మావాళ్ళు అంతటి ఘనులే! కాని నేను పూర్తిగా సంతృప్తిపడేవరకు ఎవర్నీ ముగ్గులోకి లాగను. ఓ నిరప రాధిని అనుమానంమీద లాకప్‌లో పెట్టడం అన్యాయ మని భావించే వాళ్ళలో నేను మొదటివాడ్ని!” అన్నాడు.

కిరణ్ మూడో ఫైలు తీశాడు.

ఓ నడి వయసు స్త్రీ, వయసు నలభై సంవత్సరాలుండొచ్చు. మార్చి తొమ్మిదో తేదీ అర్ధరాత్రి తర్వాత ఆమెను హత్యచేసి వుంటారని డాక్టరు అభిప్రాయం. ఆమె శవాన్ని గుర్తుపట్టిన వాళ్లెవరూ లేరు ఇప్పటివరకు. ఆమె పేరు తెలియదు. ఆమె తలమీద పెద్ద గాయముంది. బలమైన ఆయుధం దేనితోనో తలమీద మోది చంపేశారు.

ఆమె శవం విజయవాడ రోడ్న వున్న పొలాలమధ్య ఓ పౌల్ట్రీఫారం పక్కన పడివుంది. ఉదయమే కోళ్ళకు మేత వేసే పౌల్ట్రీఫారం పనివాడు శవాన్ని చూసి వెంటనే పోలీసులకు తెలియజేశాడు. ఈ హత్యకూడా తొమ్మిదో తేదీ రాత్రే జరిగింది. పదో తేదీ ఉదయమే శవం కనుక్కోబడింది. శవాన్ని ఐడెంటిఫికేషన్ నిమిత్తం మార్చ్యురీ దగ్గర రెండు రోజులుగా ఎగ్జిబిట్ చేసి వుంచారుగాని, ఎవరూ యిప్పటిదాకా శవాన్ని గుర్తించలేదు.

కిరణ్ నాలుగో ఫైలు తెరిచాడు.

హతుడి పేరు భాస్కరం. వయస్సు ముప్ఫయి సంవత్సరాలు. జూనియర్ లెక్చరర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. అతనికి భార్య, ఇద్దరు పిల్లలు వున్నారు. మార్చి తొమ్మిదో తేదీ అర్ధరాత్రి అతని శవాన్ని నల్గొండ చౌరస్తా దగ్గర నడిరోడ్డుమీద పడివుండగా చూసిన యెవరో పోలీసులకి తెలియజేశారు. పక్కనే స్కూటర్ కూడా వుంది. అది భాస్కరానిదే. యే లారీయో, మరేదో వాహనమో అతని మీదుగా పోయి వుంటుందని మొదట అభిప్రాయపడ్డారు గాని, పోలీసులు రంగప్రవేశంచేసి యిన్వెస్టిగేట్ చేసే సరికి, భాస్కరం ఏక్సిడెంట్లో పోలేదనీ, ఎవరో కత్తితో

ఒంటినిండా తూట్లు పొడిచేసి నడిరోడ్డుమీద పారేశారనీ బయటపడింది.

మార్చి తొమ్మిదో తేదీ రాత్రి పది-పదకొండు గంటల మధ్య హత్య జరిగినట్టు డాక్టరు ధృవీకరించాడు.

కిరణ్ ఆ ఫైలుకూడా శ్రీనివాస్‌కి తిరిగి ఇచ్చేశాడు.

"ఇంతకీ, యీ నాలుగు హత్యలకూ మోటివ్ ఏమిటో నీకరమయిందా? పోనీ ఒకదానితో మరొకటి ముడిపడి వున్నాయేమో ఆ విషయం కన్ఫర్మ్ చేసుకున్నావా?" అనడిగాడు.

"నాకు తెలిసినంతవరకు, యీ నాలుగూ నాలుగు విడివిడి కేసులే! ఈ హతులెవరికీ ఒకరితో మరొకరికి ఎలాంటి సంబంధ బాంధవ్యాలు లేవు. అందుకే కేసు అసలు, కొంచెంకూడా ముందుకి కదల్లేదు!"

కిరణ్ శ్రీనివాస్ వంక తిరిగి, "సీరియల్ నంబరుగా ఇన్వెస్టిగేట్ చేద్దాం. ముందు రవిరాజ్ యింటికి వెళ్దాం, పద!" అన్నాడు లేస్తూ.

శ్రీనివాస్ లేచి అతన్ననుసరించాడు.

కిరణ్ తన టయోటా స్టార్టుచేశాడు.

2

రవిరాజ్ యిల్లు బజార్ ఘాట్‌లో వుంది ఇల్లు పెద్దదే! అంత పెద్ద యింట్లోను అతను తల్లితో వుంటున్నాడు.

రవిరాజ్ తల్లి శోకదేవతలా, లోకంలోని విషాదాన్నంతటినీ తనలోనే నింపుకొని కనిపించింది డిటెక్టివ్ లకు.

"అమ్మా, మీ అబ్బాయి గురించిన కొన్ని వివరాలు కావాలి! మీరు శ్రమనుకోకుండా సమాధానాలు చెప్పాలి" అన్నాడు కిరణ్.

రవిరాజ్ తల్లి వచ్చే దుఃఖాన్ని బలవంతాన ఆపుకుని, "నెట్టంత కొడుకుని పోగొట్టుకున్నాను. అయినా నా ప్రాణం పోలేదు. మొండిగా బతికే వున్నాను. అడగండి, చెప్పటానికే బతికున్నాను" అన్నది.

"మీరు దుఃఖావేశాన్ని కొంత తగ్గించుకోండి. మీకీ కడుపుకోత కలిగించిన హంతకుడ్ని పట్టుకోవటానికే మా ప్రయత్నం. మీరు చెప్పే ప్రతి విషయం హంతకుడ్ని పట్టుకునే ప్రయత్నంలో మా కుపకరిస్తుంది."

"అలాగే బాబూ! నాకీ వయసులో, గర్భశోకం కలిగించిన పాపాత్ముడ్ని ప్రాణాలతో వదలొద్దు. పట్టి నాకు చూపించండి. వాడ్ని నా చేతుల్తో చంపేసి, నా కొడుకు ఆత్మకు శాంతి కలిగిస్తాను."

"అలాగే!....మీ అబ్బాయి ఎన్ని రోజులుగా మీకు కనిపించకుండా పోయాడు? అంటే చనిపోవటానికి ఎన్నిరోజులు ముందుగా యిల్లు విడిచి వెళ్ళాడు?"

"బుధవారంనించీ కనపడలేదండి!"

కిరణ్ శ్రీనివాస్ వంక చూసి, "అంటే మార్చి ఏడో తేదీ అన్నమాట! అతని హత్య ఎనిమిదో తేదీన జరిగిందని డాక్టరు రిపోర్టులో వుంది. పదో తేదీన అర్ధరాత్రి శవం సాగర్లో కనిపించింది...." అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ గుర్తుపెట్టుకున్నాడు.

"మీ అబ్బాయికి విరోధులెవరైనా వున్నారా?"

"ఏమో బాబూ, ఆ సంగతి నాకు తెలియదు."

"పోనీ స్నేహితులు?"

"ఇద్దరు కుర్రాళ్ళు తరచు వస్తుండేవాళ్ళు. వాళ్ళ పేర్లు మునీర్, స్నేహానంద్. అసలు వాళ్ళే నా బిడ్డను పాడుచేశారు. రత్నంలాంటి కుర్రాడికి తాగుడు అలవాటు

చేసి, వాళ్ళ స్వార్థంకోసం నా బిడ్డను ఉపయోగించుకునేవారు. నేను రవికి ఎంత చెప్పినా తలకెక్కలేదు. విసిగిపోయి వూరుకున్నాను. ఒక్కొక్కప్పుడు ఇంట్లోనే వాళ్ళని తెచ్చి తాగుతుండేవాడు. అయినా సహించేదాన్ని...."

"మరోలా అనుకోవద్దు. ఆడస్నేహితులెవరైనా ఇంటికొస్తుండేవారా?"

"రవికి ఆడసావాసాలున్నాయన్న సంగతి నా చెవిదాకా వచ్చింది. అనిత అనే అమ్మాయితో ఎక్కువగా తిరుగుతుండేవాడనీ, ఆ పిల్లకోసమని షాపు కూడా మూసేసి చెప్పాపెట్టకుండా వూళ్ళు తిరుగుతుండేవాడనీ తెలిసింది. నేనడిగితే సరుకులు ఆర్డరివ్వటానికి హోల్ సేల్ షాపులకు వెళ్తుండేవాడ్నని చెప్పి మభ్యపెట్టేవాడు."

"ఇన్ని సంగతులు తెలిశాకకూడా అబ్బాయికి పెళ్ళి చెయ్యాలని మీరు ప్రయత్నించలేదా?"

"ఆ ప్రసక్తి తెస్తేనే కస్సుమని నామీద పడిపోయేవాడు. అవసరమయినపుడు తనే చెపుతాననీ, అంతదాకా పెళ్ళి ప్రసక్తి తేవద్దనీ కసురుకునేవాడు. చెప్పి చెప్పి విసిగిపోయి వూరుకున్నాను."

"ఆ అమ్మాయి తరచు యింటికొస్తుండేదా?"

"రెండుసార్లు కాబోలు వచ్చింది."

"ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుంటానని మీతో యెప్పుడైనా చెప్పాడా?"

"లేదు బాబూ, నేనే అర్థంచేసుకున్నాను—కనీసం ఎవరొకర్ని పెళ్ళిచేసుకుని ఓ యింటివాడైతే చాలని అనుకుంటుండేదాన్ని కదా, అందుకని ఆ అబ్బాయి ఇష్ట

పడిన అమ్మాయితోనే పెళ్ళి జరగటం మంచిదనుకునే దాన్ని!"

"ఆ అమ్మాయి గురించిన వివరాలు చెప్పగలరా?"

"వాళ్ళ నాన్నకు ఆబిడ్స్‌లో జోళ్ళ షాపుందిట. వాళ్ళుండేది విజయనగర్ కాలనీ, వివరాలు తెలియవు."

"మీ అబ్బాయికి డైరీ రాసే అలవాటుందా?"

"అబ్బే, అలాంటిదేం లేదు బాబూ? వాడికి రాయట మంటే మహా చిరాకు. పుస్తకాలు చదవటమన్నా కూడా అంతే! ఎప్పుడూ టేప్ రికార్డరు పెట్టుకుని వింటూనో, టి.వి. చూస్తూనో గడిపేస్తాడు యింట్లో! అదయినా, ఒకటి రెండు గంటలే! తక్కిన సమయాల్లో యింటి పట్టునే వుండడు!"

"ఓసారి మీ అబ్బాయి గది చూపిస్తారా? ఏమైనా కొత్త సంగతులు తెలుస్తాయేమోనని మా ఆశ!"

"అలాగే బాబూ, రండి....అదిగో, ఆ గదే, మా రవిది" అంటూ అత్యాంతాధునికంగా వున్న ఓ గదిని చూపించింది రవిరాజ్ తల్లి.

కిరణ్, శ్రీనివాస్ ఆ గదిలో ప్రవేశించారు.

గదిలో డన్‌లప్ బెడ్, టేబిల్, రెండు దెకాలామ్ ఛెయిర్స్, టీపాయ్ వున్నాయి. టేబిల్ మీద స్టీరియో టేప్ రికార్డర్ టూ యిన్ వన్, రికార్డుప్లేయర్, ఇంగ్లీషు డిస్కులు, వందలకొద్దీ యింపోర్టెడ్ కాసెట్లు, సింగపూర్ నుంచి యింపోర్టు చెయ్యబడ్డ కలర్ టీవీ ఓ పక్కగా, రూంలోకి కాలు పెట్టగానే కనిపించే సరంజామా యిది! ఆ గదిలోని దాదాపు ప్రతి వస్తువు యింపోర్టెడ్‌లాగానే వున్నది!

శ్రీనివాస్ భవగర్భితంగా చూశాడు కిరణ్ వంక,

కిరణ్ తలూపి, గదిలోని వస్తువులు పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. ముసలామె చెప్పినట్టే యెక్కడా మాగజైన్స్ గాని, పుస్తకాలు గాని చదువుతున్న జాడ లేదు రవి.

బెడ్ మీద దుప్పటి చిందర వందరగా పరచబడివుంది. కిరణ్ బెడ్ దగ్గర రెండు క్షణాలు నించుని చూశాడు. బెడ్ పైకెత్తాడు. అతనూహించినట్టే దానికింద నాలుగైదు ఫోటోలున్నాయి. అన్నీ కాబినెట్ సైజులే.

కిరణ్ వాటిని పైకితీశాడు. నాలుగు ఫోటోల్లో ఒకే అమ్మాయి రకరకాల భంగిమల్లో వున్నది. ఒక ఫోటోలో అమ్మాయి మాత్రం వేరుగా వుంది.

కిరణ్ శ్రీనివాస్‌కి ఆ ఫోటోలు చూపించి, "కామ్ బాక్స్‌లో దొరికాయని చెప్పిన ఫోటోల్లో అమ్మాయిలు, యీ అమ్మాయిలు ఒకలేనా చూడు!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ తల అడ్డంగా తిప్పి, వాళ్ళు వేరు!" అన్నాడు.

కిరణ్ ఫోటోలు వెనక్కు తిప్పాడు. నాలుగురకాల భంగిమలున్న అమ్మాయి ఫోటో వెనక 'టు రాజ్ విత్ అనిత' అని రాసివుంది ముత్యాల్లాంటి అక్షరాలతో.

ఇద్దరికీ సమస్య విడిపోయింది. నాలుగు ఫోటోల్లో వున్న అమ్మాయి అనిత అయితే ఫోటోలో అమ్మాయి ఎవరు?

ఆ గదిలో యిక ప్రత్యేకంగా వెదికేందుకేం లేదని అర్థమయిపోతూనే వుంది.

ఇద్దరు గదిబయటికొచ్చేసరికి ముసలామె పనిపిల్లతో రెండు కప్పుల్లో కాఫీ పట్టించుకుని వచ్చింది. కప్పులు వాళ్ళిద్దరికీ తనే తీసి అందించింది.

కిరణ్ అయిదో ఫోటో ఆమెకు చూపించి, "ఈ అమ్మాయెవరో గుర్తుపట్టగలరా?" అన్నాడు.

ముసలామె కొద్ది క్షణాలు పరిశీలనగా చూసి తల అడ్డంగా తిప్పింది. "ఎప్పుడూ చూడలేదు బాబూ!" అన్నది.

ఆమెకు ఆ ఫోటోలు తీసుకు వెళ్తున్నామని చెప్పి, శ్రీనివాస్‌తో బయటకు నడిచాడు కిరణ్.

టయోటా స్టార్టుచేస్తుండగా శ్రీనివాస్ అన్నాడు, "రవిరాజ్‌కి స్మగ్లర్‌తో సంబంధముండి వుండొచ్చను కుంటున్నాను!" అన్నాడు.

కిరణ్ మాట్లాడలేదు.

సరాసరి విజయ్‌నగర్ కాలనీకి పోనిచ్చాడు.

3

కొద్దిసేపు ఎంక్వయిరీ తర్వాత అనిత యిల్లు దొరికింది. అనిత యింట్లో దొరకలేదు. ఆమె తల్లి, చెల్లెలు మాత్రమే వున్నారింట్లో.

ఆమె తల్లి పోలీసుల్ని చూసి కొంచెం భయపడినట్టే కనిపించింది.

"అమ్మాయి కాలేజీనుంచి యింకా తిరిగి రాలేదు బాబూ!" అన్నదామె.

"అనిత ఏం చదువుతోందండీ?"

"యూనివర్సిటీ కాలేజీలో పోస్టు గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తోందండి."

కిరణ్, శ్రీనివాస్ త్రుళ్ళిపడ్డారు. రెండో కేసులో హతురాలు కోమలికూడా యూనివర్సిటీ కాలేజీలోనే పోస్టుగ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తూ, హత్య చేయబడింది.

"ఏం సబ్జెక్టు?"

"సోషియాలజీ."

కోమలి సబ్జెక్టు సైకాలజీ. అయినా యిద్దరికీ ఒకరి గురించి మరొకరికి కచ్చితంగా తెలిసే వుంటుంది.

"మీ అమ్మాయికి యెవరితోనైనా పెళ్ళి ఏర్పాట్లు చేశారా?"

"అబ్బే, అదేం లేదండి! అమ్మాయికిప్పట్లో పెళ్ళి చేయదలచుకోలేదు. 'పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్ కావాలి— అంతదాకా నేను పెళ్ళిచేసుకోను' అని అమ్మాయి తెగేసి చెప్పేసిందండి, అందుకని ఆ ప్రపోజలే లేదు!"

కిరణ్, శ్రీనివాస్ గుంభనగా నవ్వుకున్నారు. ఆమెకు రవిరాజ్ గురించి తెలియకుండా వుండదు. కాని తమతో నిజాన్ని యెందుకు చెబుతుంది? రవిరాజ్ మరణవార్త తెలిసింతర్వాత యీ క్షణంలో అతని గురించి తెలిసినా చాలామంది చెప్పటానికిష్టపడరు.

ఆమెని ఏం అడిగినా సరైన సమాధానం రాదని తెల్సుకున్నారిద్దరు. ఇక అక్కడ చేసేదేంలేదని బయటికొచ్చేశారు.

ఇల్లు పెద్దదే! చుట్టూ ప్రహారీగోడ కోటలా వుంది అనిత తండ్రి బాగా సంపాదిస్తున్నట్టున్నాడు!

టయోటా ఆర్ట్సు కాలేజి ముందాపి కిరణ్ దిగాడు.

"నువ్వు కార్లోనే వుండు. నేను అనితను తీసుకొని వస్తాను!" అంటూ పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ కాలేజి వైపు సాగిపోయాడు.

ఓ. పదినిమిషాల తర్వాత అనిత గురించిన సమాచారం తెలిసింది. ఆ క్రికెంగోజు యూనివర్సిటీ కాలేజిలన్నీ

కోమలి మరణానికి సంతాపంగా మూసేశారు. ఆ రోజే తెరిచారు.

లైబ్రరీలో ఓ మూలగా కూచుని యేదో తీవ్రాలోచనలో వున్న అనితను తేలిగ్గానే గుర్తుపట్టాడు కిరణ్.

"మీతో మాట్లాడాలి, కాసేపు బయటకు రండి!" అంటున్న కిరణ్ వైపు అయోమయంగా చూసింది అనిత.

"మీరెవరో నాకు తెలియదు...." అని ఆమె ఇంకా యేదో చెప్పబోయేంతలో, "రవిరాజ్ గురించి మీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు కిరణ్.

నాగస్వరం విన్న నాగుబాములా అతని వెంట గ్రౌండులోకి వచ్చేసింది అనిత.

శ్రీనివాస్‌ని చూస్తే ఆమె భయంతో అసలు సంగతి దాటివేస్తుందని అనుమానించి, పచ్చిక మీద కూలబడుతూ "అలా కూచోండి!" అన్నాడు కిరణ్.

అక్కడ మామిడి చెట్లు, సపోటా చెట్లు ఆహ్లాదంగా తలలూపుతున్నాయి. ఆమె మోకాళ్ళ మీద వంగి కూచుంది.

కిరణ్ ఆమెవంకే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు.

ఆమె పంజాబీ డ్రస్సు వేసుకుంది. తల వదులుగా దువ్వి ముంగురులు ఫాలభాగంమీదికి అలవోకగా వదిలి, జుట్టు చివర్న రిబ్బన్‌తో అందంగా ముడివేసింది. చెవులకి జూకాలున్నాయి. ముఖాన బొట్టులేదు — ఫాషన్ కోసమని పెట్టనట్టుంది. కళ్ళకు కాటుక పెట్టింది. గులాబీ రంగు బుగ్గలు. చిన్న నోరు, సన్నటి పెదాలు, ఆమె ఎంత సుకుమారో చెపుతున్నాయి. ఆమె తొడుక్కున్న పంజాబీ డ్రస్సు ఆమె వంటికి అతుక్కుపోయి, ఆమె

ఎత్తుపల్లాల్ని బహిర్గతం చేస్తూ చూసేవాళ్ళ గుండెలు ఆమె గుండె లోతుల్లో చిక్కుకుపోయేలా చేస్తున్నాయి.

"రవి గురించి ఏదో మాట్లాడాలన్నారు....?" అన్నదామె మెల్లగా. చాలా లో గొంతుతో నీరసంగా మాట్లాడినా, ఆమె గొంతులో ఏదో మెలోడి వున్నట్టనిపించింది కిరణ్ కి.

"రవి హత్య చేయబడ్డ సంగతి తెలుసనుకుంటాను."

ఆమె తలూపింది. వెక్కిళ్ళు నాపు చేసుకుంటున్నదని గ్రహించాడు కిరణ్.

"అతని చావుకు కారకులెవరో మీకు తెలుసా?"

ఆమె దిగ్గున తలెత్తి చూసి, "మీరు పోలీసులా?" అన్నది ఆమె కంఠంలో ధ్వనించిన భయం, వణుకు చూసి సన్నగా నవ్వుకున్నాడు కిరణ్.

"కాదు, రవిరాజ్ కి దగ్గర బంధువును."

ఆమె కాస్త స్థిమితపడినట్టుందిగాని పూర్తిగా నమ్మకం కలిగినట్టు లేదు!

"రవి మరణానికి బాధ్యులెవరో నాకు తెలియదు!"

"మిస్ అనితా! రవిని మీరు మనసారా ప్రేమించారు. అతను కూడా మీరంటే ప్రాణం పెట్టేవాడు. మీరిద్దరు త్వరలో పెళ్ళి కూడా చేసుకుంటారని అందరు అనుకున్నారు. బహుశా మీరిద్దరుకూడా నిర్ణయం చేసుకుని వుంటారు. కాని, అనుకోకుండా ఈలోపల అతన్నెవరో చంపి, హుస్సేన్ సాగర్లో శవాన్ని తోసేశారు...."

ఆమె ముఖాన్ని చేతుల్లో దాచుకొని సన్నగా రోదించసాగింది. దగ్గర్లో యెవరూ లేరు. స్టూడెంట్సు చెదురు మదురుగా నడుస్తున్నారు. సాయంకాలం కావ

టంతో వాతావరణం చల్లగా వుంది. అక్కడక్కడ విద్యార్థినులు పచ్చికమీద కూచుని వున్నారు.

కిరణ్ ఆమెని ఏడవనిచ్చాడు. అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఆమె తన్ని తాను కంట్రోల్ చేసుకుని, కళ్ళు కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకొని, కిరణ్ వంక చూసి "క్షమించండి! రవిని నేను ప్రాణంకన్న మిన్నగా ప్రేమించాను. అతను లేకపోవటం అనే నిజాన్ని నా మనసు నమ్మలేక పోతోంది. నన్ను నేను సమాధానపరచుకోలేకుండా వున్నాను" అన్నది.

కిరణ్ ఆమెవంక జాలిగా చూశాడు.

"మీరు చెప్పే ప్రతి విషయం చాలా ముఖ్యమైనదని గుర్తుంచుకోండి. రవి నాకెంతో కావలసినవాడు. అతన్ని చంపిన వాళ్ళను పట్టుకోవటంలో చట్టానికి సాయం చెయ్యాలని నా అభిప్రాయం! అంతా పోలీసులమీద వదిలేసేకన్న మనంకూడా మన చేతనైన ప్రయత్నం చేయటం మంచిదని నా అభిప్రాయం! రవిని చంపిన వాడ్ని శిక్షించగలిగితే రవి ఆత్మకి శాంతి కలుగుతుంది. అతనికి పుణ్యలోకాలు దక్కుతాయి. ఇంతకన్న అతనికి దగ్గరవాళ్ళమైన మనం కోరుకునేది వేరే ఏముంటుంది?"

కిరణ్ మాటలు ఆమెమీద బాగా పనిచేశాయి.

"రవి, నేను కలిసి తిరగటం కోమలికిష్టం వుండేది కాదు. నా అనుమానం కోమలే రవిని చంపించి వుంటుందని....!" ఆక్రోశంలో ఆగిపోయింది అనిత.

కిరణ్ నిటారుగా అయ్యాడు. "ఐ మీన్ యీ మధ్య హత్యచేయబడ్డ కోమలేనా మీరు చెప్పేది?" అన్నాడు తనలోని దిగ్భ్రాంతిని బయట పెట్టకుండా.

"అవునండి, ఆమే! ఆమె రవిని వశం చేసుకోవటానికి

చాలా ప్రయత్నించింది. కాని రవి ఆమెను లెక్క చెయ్య లేదు. ఆ కోపంతో ఆమే అతన్ని హత్య చేయటమో, చేయించటమో జరిగిందని నా అనుమానం!"

"మరి కోమలిని ఎవరు హత్య చేసివుంటారు?"

"ఏమోనండి, ఆ విషయం తెలియదు."

కిరణ్ కోటుజేబులోనుంచి రవి ఇంట్లోనించి తెచ్చిన ఫోటోని చూపించి, "ఈ ఫోటోలో అమ్మా యెవరో చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

అనిత వెంటనే, "ఆ అమ్మా యెవరో నాకు తెలీ దండి!" అన్నది.

కిరణ్ యింకా జేబునించి శ్రీనివాస్, రవిరాజ్ షాపులోని కేష్‌బాక్సునుంచి సేకరించిన రెండు ఫోటోలు చూపించి, "వీళ్ళు?" అన్నాడు.

అనిత ఆ ఫోటోల్ని చూస్తూనే ఓ క్షణం ఉలిక్కి పడి, "తెలియదండి! వీళ్ళనెవర్నీ ఇదివరలో నేను చూసి వుండలేదు" అన్నది.

ఆమె నిజం చెప్పటంలేదేమోననిపించింది కిరణ్‌కి. కాని ఆమెను బలవంతంచేసి లాభంలేదు, మెల్లగా విషయాలు రాబట్టాలి!

"రవికి మగవాళ్ళలో శత్రువులెవరైనా వున్నారా?"

అనిత ఓ క్షణం ఏదో ఆలోచించి, "మునీర్, స్నేహా నంద్ అనబడే యిద్దరు గూండాలు. వాళ్ళు రవికి ఏదైనా హాని చేస్తారేమోనని భయపడ్తుండేదాన్ని. వాళ్ళిద్దరు నావైపు చూసే చూపులు భరించలేక పోయేదాన్ని! నన్ను వశంచేసుకోవాలని ఒకటి రెండుసార్లు ప్రయత్నిం చారు కూడా!" అన్నది.

"అయితే వాళ్ళ సాయంతో కోమలి రవిపై కసి తీర్చుకొని వుండొచ్చునంటారా?"

"అంతే అయ్యుంటుంది...."

"ఆల్ రైట్! మీరు రవిని పెళ్ళిచేసుకుంటానని మీ యింట్లో చెప్పారా?"

"చెప్పలేదు. కాని అమ్మకు తెలుసు. రవిని ప్రేమించటం విషయంలో అమ్మ ప్రోత్సాహమే యెక్కువ! నాకిదివరలో రవిపట్ల ఓ స్థిరమైన అభిప్రాయంలేదు. అమ్మ ఇంట్లోకి కావలసిన సరుకులు యెప్పుడూ అతని జనరల్ స్టోర్సునించే తెచ్చేది. ఆమెతో నేను తరచు అతని షాప్‌కి వెళ్ళుండేదాన్ని! అలా మొదలైంది మా పరిచయం. అది ప్రేమకు దారితీసింది. అమ్మ ప్రోత్సాహం అందుకు దోహదం చేసింది!"

"భాస్కర్ అనబడే జూనియర్ లెక్చరర్ మీకు తెలుసా?"

అనిత వెంటనే "తెలియదు" అన్నది.

కిరణ్ ఆమెవంక పరిశీలనగా చూసి, "అతన్నికూడా యెవరో దుండగులు చంపేశారు" అన్నాడు.

"ఏమో, ఆ సంగతులేవీ నాకు తెలియదు."

కిరణ్‌కి నమ్మకం కలగలేదు. ఈమె కావాలనే సరిగ్గా సమాధానాలివ్వటంలేదని అతనికి అనుమానంగానే వుంది! ఆమెనిక ప్రశ్నించి లాభంలేదని గ్రహించాడు. లేచి నించున్నాడు.

అనిత లేచినించుని, "మీరు పోలీసులు కదూ!?" అన్నది రెప్పలార్పకుండా చూస్తూ.

కిరణ్ సమాధానం చెప్పకుండా చిన్నగా నవ్వి,

"త్వరలో మళ్ళీ కలుద్దాం!" అన్నాడు, టయోటా వైపు వడిగా అడుగులు వేస్తూ.

4

"ఏమైనా తెలిసిందా?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ టయోటాను ముందు కదిలించి, "అనిత కావాలనే నిజం చెప్పటంలేదు. ఆమెకు రవిని హత్యచేసిన వాళ్ళెవరో తెలిసే వుండొచ్చు" అన్నాడు.

"పోలీసు మర్యాద చవిచూపిస్తామా?"

కిరణ్ శ్రీనివాస్ వంక చురుగ్గా చూసి, "అదే వద్దనేది! ఆడవాళ్ళతో వ్యవహరించాల్సిన పద్ధతి అది కాదు. నెమ్మదిమీద విషయాలు రాబట్టాలి!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ అసంతృప్తిగా చూశాడు.

"కోమలి ఒకప్పుడు రవిరాజ్‌ను వశపర్చుకోవాలని చూసినట్టు, రవి తిరస్కరించినట్టు తెలిసింది. అంటే కోమలి హత్యకు, రవి హత్యకు సంబంధముండి వుండొచ్చు."

శ్రీనివాస్ ఆశ్చర్యాన్ని అణచుకుంటూ, "అదే నిజమైతే రెండు కేసులు ఒకేసారి డిస్పోజయిపోతాయి" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ ఆత్రానికి నవ్వు వచ్చింది కిరణ్‌కి.

"ఇప్పుడెక్కడికి వెళ్తున్నాం?" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"కోమలి యింటి అడ్రసు వుంది కదూ!"

"ఆఁ!"

"అయితే, ఆమె ఇంటికి డైరెక్షన్ చెప్పు!"

"అలాగే!"

ఇరవై నిమిషాల తర్వాత టయోటా కోమలి ఇంటి ముందాగింది.

కోమలివాళ్ళ యిల్లు చాలా చిన్నది. చిన్న పోర్షన్ లాగా వుంది. స్మశాన నిశ్శబ్దం ఆవరించుకొని వున్నది!

కోమలి యింట్లో యెవరూ వున్న జాడలేదు. అసలు ఆమె యెవరితో వుంటున్నదో, యేమిటో ఆమె విషయాలేవీ తెలియదు శ్రీనివాస్ ఆ వివరాలేవీ సేకరించి వుంచుకోలేదు.

కిరణ్ టయోటా ఆపి దిగాడు. ఆ చిన్న పోర్షన్ మెట్లెక్కి తలుపు తట్టాడు. చాలా సేపటివరకు యెవరూ రాలేదు.

ఓ నడివయసామె తలుపు ఓర వాకిలిగా తెరిచి కిరణ్‌ని చూసి "ఏం కావాలండీ?" అన్నది.

"కోమలి విషయం మాట్లాడాలి, తలుపు తెరుస్తారా?" అన్నాడు కిరణ్.

ఆమె తలుపులు బార్లా తెరిచి, "రండి!" అన్నది.

ఈలోపల శ్రీనివాస్ కారు దిగి మెట్లెక్కి వచ్చాడు.

"మిస్. కోమలి మీ కేమవుతారు?"

"అమ్మాయేనండి. కోమలి నా మారుటి కూతురు."

"ఓహో! కోమలి తోడబుట్టిన వాళ్ళెవరూ లేరా!"

"లేరండి. నా కొడుకు పన్నెండేళ్ళ వాడున్నాడు."

"కోమలి తండ్రేం చేస్తారు?"

"మాదిమిల్లులో పని చేస్తారండి!"

"అలాగా. కోమలి నెవరో చంపి యూనివర్సిటీ రోడ్‌న పడేశారుకదా! మీరెవర్ని అనుమానిస్తున్నారు?"

"ఏమోనండి, ఆ పాపం పుణ్యం నాకు తెలీవు?"

"అది కాదండి! మీకు ఎవరిమీద అనుమానం?"

"నాకెవరిమీదా లేదండి. అసలు ఎదిగిన ఆడపిల్లకి పెళ్ళి చెయ్యకుండా పెద్ద చదువులు దేనికి చెప్పండి!

నేనెంత చెప్పినా యీాయన వినకుండా ఎం.ఏలో చేర్పించారు. నేను ఎక్కువ బలవంతం చేయలేదు. సవతి తల్లిని, ఏమంటే ఎలా వస్తుందోనని మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాను!"

"మీవారు చేసేది ఏం ఉద్యోగం?"

"పెద్ద ఉద్యోగం ఏదీ కాదండీ! టెక్నికల్ జాబ్. స్పిన్ కౌంటర్. దారం తకిలీలకు సరైన పద్ధతిలో చుట్టుకుంటున్నదో లేదో చూసి, రాంగ్ త్రెడ్ పోతుంటే సరిచెయ్యడం, అంతే!"

"జీతం ఓ వెయ్యిరూపాయలు పైనే వుంటుంది, అవునా?"

"అబ్బే. తొమ్మిదివందలుంటుందండి!"

కిరణ్ ఆ గదిలోని ఫర్నిచర్ విలువని అంచనా వేస్తున్నాడు—బీరువా, సోఫా, ఖరీదైన కుర్చీలు, సన్ మైకా టేబిలు—యివన్నీ సామాన్యుడికి అందుబాటులో లేనివి. పైగా తనకొచ్చే తొమ్మిదివందలతో యీ మహా నగరంలో తిండికే చాలని పరిస్థితుల్లో అధునాతనమైన ఫర్నిచర్ ఎలా కొనగలిగాడు కోమలి తండ్రి? పైగా కూతుర్ని పోస్టుగ్రాడ్యుయేషన్ ఎలా చదివిస్తున్నాడో? యెక్కడో అనుమానం కలుక్కుమంటోంది.

"కోమలి రవిరాజ్ అనే కుర్రాడ్ని పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నదని, అతనితో తరచు తిరుగుతుండేదని మాకు నమ్మకంగా తెలిసింది. అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నదట. యీ లోపల యేమైనా మనస్పర్థలు వచ్చాయా?"
కిరణ్ కావాలనే గాల్లోకి బాణం వదిలాడు.

"కోమలి రవిని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నమాట నిజమేనండి! ఆ కుర్రాడ్ని రెండుమూడుసార్లు యింటి

కూడా తీసుకొచ్చింది. వరుడు బుద్ధిమంతుడిలాగే కనిపించాడు. పైగా ఉన్న కుటుంబములోనివాడు. కోమలి అదృష్టవంతురాలనుకున్నాను—కాని యీలోపల దాన్ని దురదృష్టం కాటువేస్తుందనుకోలేదు!" ఆమె గొంతులో దుఃఖం తొంగిచూసిందిగాని, ఆమె ముఖం ప్రసన్నంగానే వుంది. లోకంకోసం ఆమె చేస్తున్న నటన చూసి నవ్వు వచ్చింది వాళ్ళకు!

"రవిని చేసుకోవటానికి కోమలి నాన్నగారు అంగీకరించారా?"

"అసలు యింకా అంతవరకు అంటే ఆయనవరకు విషయాన్ని తీసుకు వెళ్ళలేదు! ఆయన విశాలమైన భావాలున్నవారు. కూతుర్ని పెద్ద చదువులు చదివించటానికూడా అదే కారణం! కోమలి తండ్రి ఎదటపడి ఫలానా వరుడ్ని చేసుకుంటానని అడిగితే, ఆయన సంతోషంగా ఒప్పుకుంటారు. అది కోమలికి తెలుసు! ఒకేసారి సర్‌ప్రయిజ్ చేద్దామనుకుంది. కాని ఇంతలోనే...."

"ఆమెకు విరోధులెవరున్నారు?"

"ఎవరున్నారంటే ఏం చెప్పగలం? రవిని పెళ్ళిచేసుకోవటం యిష్టంలేని వాళ్ళెవరైనా వుండొచ్చు. అతన్ని యెగరేసుకోవటానికి చాలామంది కాచుకుని వున్నారని అమ్మాయి చాలాసార్లు చెప్పింది. వాళ్ళలో యెవరైనా కోమలిని పొట్టన బెట్టుకొని వుండొచ్చు."

"అలా అనుకుందామంటే, రవిరాజ్‌ని కూడా ఎందుకు చంపుతారు? అతన్ని చంపాకనే కోమలినికూడా చంపేవారు హంతకులు! కాబట్టి కోమలిమీద ద్వేషంతో యీ పని చేసి వుండరు! దీన్నిబట్టి రవిని చంపినవాళ్ళు వేరు,

కోమలిని చంపినవారు వేరు అనుకోవాలి! అప్పుడు మీరు చెప్పినట్టు కోమలిమీద అనూయతో హత్య చేయలేదని, మరో కారణమేదో వుండివుండాలని అనుకోవాల్సి వస్తోంది!"

కోమలి సవతల్లి ఏం మాట్లాడకుండా కిరణ్ వైపే కళ్ళప్పగించి చూస్తోంది. ఏం చెపితే ఎలా వస్తుందోనని సంకోచిస్తున్నట్టు కనిపిస్తోంది.

"కోమలికి వ్యక్తిగతమైన శత్రువులు కారు ఆమెని హత్య చేసినది. ఎందుకంటే ఆమె యెలాంటి పరిస్థితుల్లో హత్య చేయబడినదో మీకు తెలుసు! కావాలని ఆమెను ఎత్తుకుపోయారు గుండగులు! బహుశా వాళ్ళకు ఆమె రవితో విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్న సంగతి బాగా తెలుసు! ఇప్పుడు చెప్పండి, కోమలికి అలాంటి శత్రువులెవరున్నారో....!"

కోమలి సవతితల్లి తల అడ్డంగా తిప్పింది. "నా దృష్టిలో యెవరూ కనిపించలేదండి!" అన్నది.

ఆమె యెందుకో నిజం చెప్పటంలేదనీ, ఏదో దాస్తున్నదని యిద్దరికీ అర్థమయింది. కోమలికి రవి ఒక్కడే కాదు, యింకా బాయ్ ఫ్రెండ్స్ వేరే వుండొచ్చు, కాని కోమలి సవతల్లి నిజం ఒప్పుకోదు!

ఆమె దగ్గర సెలవు తీసుకొని బయటకొచ్చేశారు కిరణ్, శ్రీనివాస్‌లు.

5

"నాకిప్పటివరకు యీ కేసుల్లో ఎలాంటి 'క్లూ' దొరకలేదు. అంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది!" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

స్టేషన్‌లో కిరణ్, శ్రీనివాస్ కూచున్నారు. అంత

వరకు చేసిన యిన్వెస్టిగేషన్ వివరాలు క్రోడీకరించి ఫైండింగ్స్ నోట్ చేస్తున్నాడు కిరణ్.

చేస్తున్న పని ఆపి తలెత్తిచూసి, "రెండు కేసులకి లింక్ వుంది. రవిరాజ్ హంతకుడికీ, కోమలి హంతకుడికి సామ్యం వుంది. ఇద్దరు ఒకడే కావచ్చు, లేదా ఇద్దరు ముగ్గురు గ్రూప్ వుండి వుండొచ్చు."

"కోమలి కారెక్టర్ విషయం నాకు అనుమానంగా వుంది!" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"చనిపోయిన మనిషి కారెక్టర్ గురించి మాట్లాడు కోవలసి రావటం ఇబ్బందిగానే వున్నా, ఆమె ప్రవర్తన వక్రంగా వుండటంవల్లనే ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నది. నువ్వు యీలోపల చెయ్యవలసిందేమిటంటే, మునీర్ స్నేహానంద్ —వీళ్ళిద్దరి ఎలిబీలు యీ నెల ఏడో తేదీ నుంచి పదో తేదీవరకు బాగా స్టడీ చేయమని మీ సార్జెంట్సుతో చెప్పు! చాలా అవసరం."

"ఇప్పుడే సార్జంట్సుని పంపిస్తాను."

"నేను సాయంత్రం వస్తాను. లెక్చరర్ భాస్కరం యింటికి వెళ్ళాలి! ఆ నడివయసామె శవాన్ని ఇంకా ఎవరూ గుర్తించలేదు కదా!"

"లేదు. రాగానే అదే సంగతి అడిగాను మా వాళ్ళని!"

6

"మునీర్, స్నేహానంద్ యీ నెల అయిదో తేదీనుంచి నగరంలో లేరట. బొంబాయి వెళ్ళారని చెప్పారట— యిద్దరి యిళ్ళలోను, మా వాళ్ళు అంతటా యెంక్వయిరీ చేస్తున్నారు! రేపటికి పూర్తి వివరాలు తెలుస్తాయి!" అన్నాడు శ్రీనివాస్, కిరణ్‌తో.

"పద, భాస్కరం యింటికి వెళ్దాం!" అన్నాడు కిరణ్.

టయోటా మలక్ పేట కాలనీవైపు పరుగుతీసింది.

ఇరవై నిమిషాల తర్వాత భాస్కరం యింటిముందు యిద్దరు టయోటా దిగారు. బయట ఆటో నిల్చునివుంది. ఎవరో యెక్కడికో వెళుతున్నట్టుంది.

"ఈమె భాస్కరంగారి భార్య!" శ్రీనివాస్ పరిచయం చేశాడు.

పాతికేళ్ళ యువతి నమస్కారం చేసింది. భర్త చావుకి కుంగిపోయిన లక్షణాలు ఆమెలో కనిపించక పోవటం కొంత ఆశ్చర్యంగానే అనిపించింది కిరణ్ కి. ఆమె ముస్తాబయి వుంది. ఇద్దరు పిల్లల్ని కూడా ముస్తాబు చేసింది. ఓ యిరవయ్యేళ్ళ కుర్రాడు సూట్ కేసులు సర్దుతున్నాడు.

"ఎక్కడికో బయల్దేరినట్టున్నారు?" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"అవునండి. మా అమ్మగారింటికి వెళుతున్నాను. ఇక్కడే వుంటే నేను బెంగటిల్లిపోతానని భయంతో మా తమ్ముడ్ని పంపించారు. నిన్నటివరకు మా అమ్మా నాన్న వుండి వెళ్ళారు. ఈ రోజు నేను వెళుతున్నాను!"

"చూడండి, భాస్కరంగార్ని ఎవరో హత్య చేశారు. ఆయన్ని తీవ్రంగా గాయపరిచి చంపారు. వ్యక్తిగతంగా ఆయనమీద బాగా కసి వున్నవాళ్ళే చేసివుండాలని మేం భావిస్తున్నాం. పర్సనల్ గా ఆయనంటే కక్షవున్న వాళ్ళెవరో మీరు వివరాలు చెపితే, మీ వారిని చంపిన వాళ్ళను పట్టుకోగలుగుతాం!"

ఆమె వెంటనే, "ఆయనకు శత్రువులకు కొదవలేదు.

ప్రతి ఒక్కరితోను తీరికూచుని గొడవ పెట్టుకునేవారు. చిన్న కారణానికే వాళ్ళతో తగవు వేసుకునేవారు. నేనెంత వారించినా ఆయన తన ధోరణి మార్చుకునేవారు కాదు!"

"అది సరే ననుకోండి! చిన్న చిన్న గొడవలు ఇంత దారుణానికి దారితీసే సందర్భాలు కూడా వున్నాయి. ముఖ్యంగా యీమధ్య ఆయనతో తీవ్రంగా ఘర్షణపడ్డ వాళ్ళుగాని, లేక ఆయన యెవరితోనైనా బాగా గొడవ పెట్టుకున్న సంఘటనగాని వుంటే చెప్పండి!"

"ఈయన గురించి చెడుగా చెప్పుకోవటం భార్యగా నాకు బాధాకరంగా వున్నా చెప్పక తప్పదు. ఆయనకు అమ్మాయిల పిచ్చి యెక్కువండి. కంటికి నదురుగా ఎవరైనా కనిపిస్తే ఆ పిల్ల వెంటపడి వేటాడుతుండటమే పని. అలా చేసిన సందర్భాల్లో బాగా విసిగిపోయిన వాళ్ళెవరైనా యీయన్ని ...." ఆ తర్వాత ఆమె చెప్ప లేకపోయింది. ఎంత కాదనుకున్నా తాళికట్టిన భర్త!

కిరణ్‌కి ఆమె చెప్పిన మాటలు వినగానే కేసుకి లింక్ అందినట్టనిపించింది. అనిత ఫోటో, తక్కిన ముగ్గురమ్మాయిల ఫోటోలు పైకితీశాడు.

"వీళ్ళలో యెవరైనా భాస్కరంగారితో తిరుగుతుండేవారేమో చెప్పండి!" అన్నాడు ఫోటోలు ఆమెకు చూపించి.

ఆమె 2. ఫోటో గురించి, "ఈ పిల్లతో తిరిగేవారు. యీ పిల్ల అన్న మిల్ట్రీలో పనిచేస్తున్నాడట—ఓసారి యింటిమీదికొచ్చి ఈ పిల్ల అన్న పెద్ద గొడవచేసి పోయాడు. అన్నం పున్నం యెరగని నా చెల్లెల్ని మధ్య పెట్టి పాడు చెయ్యాలని చూస్తున్నావు, నీ అంతు

చూస్తాను. అని బుసలుకొట్టి వెళ్ళిపోయాడండి!" అన్నది.

ఆ ఫోటో కేస్ బాక్సులో దొరికిన రెండింటిలో ఒకటి!

"ఈమె పేరుగాని, యీమె అన్న అడ్రసుగాని మీకు తెలుసా?"

"తెలియదండి!"

"ఇలాగే యింకా యెవరితోనైనా ఆయన తిరగటం, వాళ్ళు కక్ష పూనటం, యేదో చేస్తానని బెదిరించటం అలాంటి వేమైనా జరిగాయా?"

"గుర్తున్నంతవరకు అవేమీ లేవండి. కాని యీయన కారెక్టర్ బాగా లూజు. తన దగ్గర ట్యూషన్ కొచ్చే అమ్మాయిల్ని కూడా స్పేర్ చేసేవారు కాదు. చివరికి పనిమనిషి కూడా ఆయన దృష్టినుంచి దాటిపోదంటే ఆయన ఎంతగా దిగజారిపోయాడో మీకే అర్థమవుతుంది. నా నోటితో చెప్పలేను!"

ఆమె మానసికంగా ఎంత చిత్రహింస అనుభవించిందో డిటెక్టివ్ లిద్దరికీ అర్థమయింది. అందుకే నేమో భర్త మరణం ఆమెను పెద్దగా కదిలించలేకపోయింది. భాస్కరం మరీ విచ్చలవిడిగా తిరిగే రకం! అలాంటి మొగుడు వున్నా పోయినా ఒకటేనన్న ధోరణిలో వుందామె.

"మేం వెళ్తామమ్మా! మీ ప్రయాణానికి అంతరాయం కలిగించినట్టున్నాం, వెళ్ళిరండి!"

"గోదావరికి వెళ్తున్నామండి. మీతో యింకా సేపు గడిపే వాళ్ళమే! అప్పటికే ఆరున్నరయింది. మరో అర గంటలో ట్రైనుంది!" అన్నదామె."

"నా కారులో దిగబెట్టమంటారా?" అన్నాడు కిరణ్.

"ఆటోలో వెళ్తామండి, థాంక్స్!"

కిరణ్, శ్రీనివాస్ బయట కొచ్చేశాక, "ఈ అమ్మా యెవరో తెల్సుకోవాలి" అన్నాడు.

"అదెలా? కనీసం యీమె గురించి ఎక్కడుంటుందో లొకాలిటీ కూడా తెలియదే!"

"బహుశా యే కాలేజి పిల్లో అయి వుంటుంది. ముఖ్యంగా భాస్కరం పనిచేసే కాలేజీ పిల్లే కావచ్చు. భాస్కరం కాలేజికి వెళ్తే మరికొన్ని ఆసక్తికరమైన విషయాలు బయటపడ్తాయనుకొంటున్నాను!" అన్నాడు కిరణ్.

కిరణ్ టయోటా స్టార్టు చేయబోతుండగా వెనకనించి భాస్కరం భార్య పిలిచింది.

శ్రీనివాస్ కారు దిగి ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"ఇది మావారు రాసుకునే డైరీ! మీకేమైనా ఉపయోగపడుందేమో, చూడండి!" అన్నదామె.

శ్రీనివాస్ 'థాంక్స్' చెప్పి, డైరీతో వచ్చి టయోటా ఎక్కాడు.

"స్టేషన్‌కి పోనిస్తున్నాను" అన్నాడు కిరణ్ టయోటా స్టార్టు చేస్తూ.

7

వాళ్ళు స్టేషన్‌కి వెళ్ళేసరికి వాళ్ళకోసం తాజా సమాచారం యెదురుచూస్తోంది.

సార్జంటు శివం యెదురుచూస్తున్నాడు. కిరణ్‌ని, శ్రీనివాస్‌ని చూడగానే శెల్యూట్ చేసి, "మునీర్, స్నేహానంద్ వచ్చిపోయారు సార్!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ నిర్ఘాంతపోయి, "ఎప్పుడు?" అన్నాడు.

కిరణ్ కుతూహలంగా చూశాడు.

శివం చెప్పాడు. "ఈ నెల ఆరో తేదీన బొంబాయిలోనే ఓ ట్రాఫిక్ ప్రమాదంలో పోయారట. మునీర్ అక్కడికక్కడే మరణించాడట! స్నేహానంద్‌ను హాస్పిటల్‌లో చేర్చారట నిన్న రాత్రే బొంబాయిలోనే గవర్నమెంటు హాస్పిటల్లో చనిపోయాడట! నిన్న ఉదయం స్నేహానంద్ కొద్ది నిమిషాలు స్పృహలో వుండి తన గురించి మునీర్ గురించి చెప్పేవరకు బొంబాయి పోలీస్‌లకి వాళ్ళిద్దరు యెవరో, ఎక్కడివారో తెలీదుట. అందుకే హైద్రాబాద్‌లోని వాళ్ళిళ్ళల్లో యిన్ఫర్మేషన్ అందలేదు!"

శ్రీనివాస్‌కి చేతికి దొరికిన హంతకులు జారిపోయినంత బాధ వేసింది.

"అయితే వీళ్ళిద్దరూ హంతకులు కాదా?" అన్నాడు జనాంతికంగా.

"అంతే కదా! ఎనిమిదో తేదీన రవిరాజ్ హత్య చేయబడ్డాడు. తొమ్మిదో తేదీ రాత్రి కొన్ని గంటల తేడాలో కోమలి, భాస్కరం, నడివయసు స్త్రీ హత్య చేయబడ్డారు. మునీర్‌కి, స్నేహానంద్‌కి ఈ హత్యలతో యెలాంటి సంబంధము లేదు" అన్నాడు కిరణ్.

ఇంతలో సార్జంటు రాజు లోనికొచ్చి, "నడివయసామెను గుర్తుపట్టాడు సార్, ఆమె కొడుకు! మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడు!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్‌కి ప్రాణం లేచి వచ్చింది. "ఏడీ అతను? వెంటనే రమ్మను!" అన్నాడు.

ఓ పాతికేళ్ళ యువకుడు లోపలికొచ్చాడు. కాయకష్టం చేసుకునే మనిషిలా వున్నాడు. షర్టు, నిక్కరు వేసుకుని వున్నాడు. అతని కళ్ళు బాగా వాచివున్నాయి. బాగా ఏడ్చినట్టు చూడగానే తెలిసిపోతుంది.

"ఎవరు నువ్వు?" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

అతను గొంతు సవరించుకొని, "ఆమె నా తల్లి బాబుగారూ! మలక్ పేటలో వుంటుంది. నేను వారం రోజులుగా ఊళ్లో లేను బాబయ్యా. ఇంతలో ఈ ఘోరం జరిగిపోనాది" అన్నాడు. మళ్ళీ దుఃఖం తెర వచ్చేసిందతనికి.

"ఆమె అర్ధరాత్రి విజయవాడ రోడ్డున వెళ్ళాల్సిన అవసరం ఏం వచ్చింది?"

"అదే నాకూ అర్థంకాలేదు బాబూ! కొత్తపేట చౌరస్తాకాడ మా చుట్టాలున్నారు బాబూ. అక్కడికి వెళ్ళి తిరిగొస్తూ వుండొచ్చు."

"మీ యింట్లో యింకా యెవరుంటున్నారు?"

"ఇంకెవరూ లేరు బాబయ్యా, నేనూ మా అమ్మే. నాకింకా పెళ్ళి కాలేదు."

"మరి కొత్తపేట చౌరస్తా దగ్గరున్న చుట్టాలు యీ నాలుగు రోజుల్నుంచీ మీ అమ్మ శవాన్ని గుర్తుపట్టడానికి రాలేదేం?"

"వాళ్ళు అంత తెలివైనవోళ్ళు కాదు బాబూ! మా అమ్మ చచ్చిపోయిన సంగతి నాక్కూడా యియ్యాల పొద్దున్నే తెలిసింది. మా యీదిలో సెప్పుకుంటుంటే యిన్నాను. ఎంటనే అగత్తుకొచ్చినాను సారూ!"

"మీ వీధిలోవాళ్ళు ఆ శవం మీ అమ్మదేనని మాకిదివరకే గుర్తించి చెప్పవచ్చుకదా!"

"మా పేటలో వాళ్ళకు బయిం బాబూ! అల్లమీదికి యెక్కడ గొడవ వొత్తదోనని బయంపడి టేసన్ కి రానే దంట బాబూ!"

శ్రీనివాస్ కి అప్పటికిగాని నమ్మకం కలగలేదు. శివాన్ని పిలిచి, "ఇతనితో బాటు వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళు. ఇతని వివరాలు పూర్తిగా తెలుసుకునిరా! నువు పూర్తిగా సేటిస్ ఫై అయినాక శవాన్ని హేండోవర్ చేద్దాం. శవాన్ని ఫార్మలిన్ లో భద్రపరిచారు కదూ!" అన్నాడు.

"భద్రంగానే వున్నది సార్! యింతక్రితమే ఇతను-యితని పేరు బాలయ్యట సార్ — చూశాడు కూడా!"

"ఆల్ రైట్, ప్రొసీడ్!" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

సార్జంటు శివం బాలయ్యతో కలిసి వెళ్ళిపోయాడు.

కిరణ్ అంతదాకా భాస్కరం డైరీ పరిశీలిస్తున్నాడు.

"ఇదిగో ఇందులో ఓ అమ్మాయి పేరు మాటిమాటికీ వొల్లటం జరిగింది. అమ్మాయి పేరు నీలిమ. బహుశా భాస్కరం భార్య గుర్తించిన ఫోటోలో అమ్మాయి యీమే కావచ్చు!" అన్నాడు.

"అడ్రసు రాసివుందా అందులో?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"అడ్రసు లేదుగాని చాలాసార్లు యితను కాలేజీలో ఆమె యెదురుపడ్డట్టు రాసుకున్నాడు. అంటే భాస్కరం లెక్చరర్ గా పనిచేస్తూన్న కాలేజీలోనే యీ అమ్మాయి చదువుతూ వుండొచ్చు! సోమాజి గూడలో వున్నది భాస్కరం పనిచేసే కాలేజి! వెళ్ళొద్దాం, పద!" అంటూ లేచాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ ఉత్సాహంగా లేచి అతన్ననుసరించాడు. పదిహేను నిమిషాల్లో సోమాజి గూడలోని

జూనియర్ కాలేజిముందు టయోటా ఆపుచేసి దిగాడు కిరణ్.

రాత్రి ఎనిమిదిగంటలయింది. ఆ సమయంలో వాచ్ మాన్ తప్ప కాలేజిలో మరెవరూ వుండరని కిరణ్ కి తెలుసు. వాచ్ మన్ నడిగి ప్రిన్సిపాల్ యింటి అడ్రసు తెలుసుకొని, అతని ద్వారా వివరాలు సేకరించాలని అతని అభిప్రాయం.

అయితే అది పరీక్షల సీజన్ కావటంతో ఆఫీసు పనిచేస్తోంది. ప్రిన్సిపాల్ తో పాటు, యిద్దరు లెక్చరర్లు కూడా ఆఫీసులోనే వున్నారు.

ప్రిన్సిపల్ తో తాము వచ్చిన పని చెప్పాడు కిరణ్ -

ఆయన వాళ్ళను సాదరంగా కూర్చుండజేసి, "భాస్కరం గురించి మంచి చరిత్ర లేనిమాట నిజమే సార్! అతన్ని తొలగించటానికి మాకు పవర్సు లేవు. అతని కారెక్టర్ గురించి పైఅధికారులకు రిపోర్టు చేశాంకూడా! ఇంకా అతనిమీద ఎలాంటి చర్యా తీసుకోకుండానే యెవరో చంపేశారు!" అన్నాడు.

"ఈ అమ్మాయి మీ కాలేజిలోనే చదువుతోందనుకుంటాను!" అన్నాడు కిరణ్ నీలిమదిగా తాము భావిస్తున్న ఫోటో చూపించి.

ప్రిన్సిపల్ కెదురుగా కూచునివున్న స్టాఫ్ లో ఒకాయన వెంటనే గుర్తుపట్టి, "ఈ అమ్మాయి పేరు నీలిమ సార్! సీనియర్ ఇంటర్ చదువుతోంది" అన్నాడు.

కిరణ్ "థాంక్స్! భాస్కరం యింకా యెవరైనా అమ్మాయిల్తో అసభ్యంగా ప్రవర్తించేవారా? ఐ మీన్ కాలేజి అమ్మాయిల్తో!?" అన్నాడు.

ప్రిన్సిపల్ వెంటనే, "దాదాపు ప్రతీ అమ్మాయిని

వక్రదృష్టితోనే చూసేవాడతను. పవిత్రమైన ఉపాధ్యాయ వృత్తికి కళంకం ఆపాదించాడు. నేను పర్సనల్‌గా చాలాసార్లు అతన్ని పిలిచి చివాట్లు వేశాను కూడా! అయినా అతను తన అలవాటు మార్చుకోలేదు. ఇక ఫైనల్‌గా విద్యార్థినులతోపాటు రిపోర్టు పంపేశాను" అన్నాడు.

"భాస్కరాన్ని హత్యచేసే అవకాశం యెవరికుందని మీరభిప్రాయపడుతున్నారు?" అడిగాడు కిరణ్.

"ఎవరని చెప్పగలం సార్! అతనివల్ల అన్యాయం చేయబడ్డ అమ్మాయిల తాలూకు మగవాళ్ళు యెవరైనా కావచ్చును! అలాంటి దుష్టుడికి అందరూ శత్రువులే!"

కిరణ్ మెదడులో భాస్కరం భార్య చెప్పిన సంగతి గుర్తొచ్చింది. నీలిమ అన్న ఓసారి అతన్ని చంపుతానని యింటిమీదికొచ్చి బెదిరించి వెళ్ళటం గురించి ఆమె చెప్పింది. అలాగే, అతని ద్వేషానికి బలైపోయిన ఆడపిల్లల తాలూకు అన్నో తండ్రో, యింకెవరో కసితో అతన్ని కళ్ళుబొడిచి చంపేసి వుండొచ్చు!

"థాంక్యూ సార్, వస్తాం! మీరు చెప్పిన వివరాలు మాకు ఉపయోగకరంగా వున్నాయి!" అన్నాడు కిరణ్.

అతనితోపాటు శ్రీనివాస్ కూడా కృతజ్ఞతలు చెప్పి లేచాడు.

"నిన్ను స్టేషన్‌లో దింపి నేను యింటికి వెళ్తాను" అన్నాడు కిరణ్.

"నీలిమ యింటికి వెళ్ళొద్దా?"

"రాత్రి పదయింది. ఉదయం వెళ్దాం. నేను సరాసరి స్టేషన్‌కొచ్చేస్తాను. ఉదయం ఏడుగంటలకి సిద్ధంగా వుండు!" అన్నాడు కిరణ్.

8

"మా అబ్బాయి ఏర్ ఫోర్సులో పనిచేస్తున్నాడు. ఈ నెల రెండో తేదీన అబ్బాయి డ్యూటీమీద ఆగ్రా వెళ్ళిపోయాడు. మళ్ళీ వచ్చే నెల ఏడో తేదీవరకు రాడు!" అన్నాడు నీలిమ తండ్రి మేజర్ వెంకట్రావు.

కిరణ్, శ్రీనివాస్ ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకున్నారు.

"మీ కభ్యంతరం లేకపోతే మీ అమ్మాయి నీలిమతో కొద్ది నిమిషాలు మాట్లాడాలి!"

"ఓ.కే.—బై ఆల్ మీన్స్.... బేబీ .." అంటూ కేకపెట్టాడు మేజర్, లేచి లోపలికి వెళ్ళిపోతూ.

నీలిమ తెరలు తొలగించుకొని గదిలోకి అడుగుపెట్టింది.

"కూర్చోండి" అన్నాడు కిరణ్. ఆమె వెంటనే కూర్చుంది.

"మీకు రవిరాజ్ తెలుసా?" అడిగాడు కిరణ్.

ఆమె త్రుళ్ళిపడినట్టు చూసింది. ఆ తర్వాత తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"మీరు నిజం చెప్పకపోతే చాలా చిక్కుల్లో పడతారు!" అన్నాడు శ్రీనివాస్ కర్కశంగా.

కిరణ్ అతని కాలుమీద నెమ్మదిగా తొక్కి వారించాడు. శ్రీనివాస్ చాలా వేడిమీదున్నాడు.

నీలిమ కొద్ది క్షణాలు మాట్లాడలేదు.

కిరణ్ ఆమె ఫోటోని బయటికితీసి, "ఇది రవిరాజ్ దగ్గరకెలా వచ్చింది?" అనడిగాడు.

నీలిమ తన ఫోటోవంక ఓసారి చూసి కళ్ళు వాల్చుకుని, "నేను రవిరాజ్‌ను ప్రేమించాను. అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాను. కాని రవిరాజ్ యిదివరకే

చాలామంది అమ్మాయిలతో రకరకాల సంబంధాలు పెట్టుకున్నాడని తెలిసింది. అతనితో పరిచయం మానుకున్నాను!" అన్నది.

"ఈ ఫోటో అతనికి మీరే యిచ్చారా?"

"అతనోసారి బలవంతాన తన షాపు పక్కనే వున్న ఫోటో స్టూడియోలో నా ఫోటో తీయించి తనతో పెట్టుకున్నాడు. నాకూ కాపీలు యిచ్చాడు కూడా."

"మీ అన్నయ్య యిదివరలో లెక్చరర్ భాస్కరాన్ని వాళ్ళింటికి వెళ్ళి చంపుతానని బెదిరించాడా?"

"అన్నయ్య వూరకే బెదిరించి వుండొచ్చుగాని, మాస్టార్ని అన్నయ్య హత్య చేయలేదు. అసలు భాస్కరం మాస్టారు చనిపోయినపుడు అన్నయ్య సిటీలో లేదు. అంతక్రితమే వారం రోజులముందు ఆగ్రా వెళ్ళి పోయాడు."

"మరి భాస్కరాన్ని ఎందుకు బెదిరించాల్సి వచ్చింది? భాస్కరానికి మీకు యెలాంటి సంబంధం....?"

"భాస్కరం మాస్టారు మొదట్లో చాలా మంచి వాడనుకుని, ఆయనకు సన్నిహితంగా వచ్చినమాట నిజమే! కాని ఆయన నాతో తన కోరిక వెల్లడించగానే నేనాయనతో తిరగటం మానేశాను. నేను ఆయనతో తిరగటం మాస్టారు భార్య రెండుసార్లు చూసిందికూడా."

"భాస్కరం మిమ్మల్ని కోరరాని కోరిక కోరిన విషయం మీ అన్నయ్యకెలా తెలుసు?"

"నేనే చెప్పాను. మాస్టారు నన్ను బెదిరించటం మొదలెట్టాడు—అంతక్రితం రవిరాజ్ తో నేను తిరిగినట్టు మా యింట్లో చెప్తానని! నేను అప్పటికే రవిరాజ్ నిజస్వరూపం తెలిసి అతన్నుంచి దూరంగా తిరుగుతు

న్నాను. మాస్టారు ఆత్మీయంగా చూడగానే ఆయనకు సన్నిహితం కాగానే మాస్టారు తన నీచపుబుద్ధి చూపించుకున్నాడు. దాంతో ఆయన్ను తప్పించుకు తిరిగే దాన్ని. బెదిరించటం మొదలెట్టాక ఇక సహించలేక అన్నయ్యతో నిజం చెప్పేశాను. అన్నయ్య ఏర్ ఫోర్సు మనిషి. స్ట్రెయిట్ ఫార్వర్డు. ఆవేశంతో మాస్టారింటికి వెళ్ళి నన్నేదైనా చెయ్యబోతే చంపుతానని బెదిరించి వచ్చాడు. ఊరకే బెదిరించటంవరకే, అంతే!"

"మీ మాస్టారు కాలేజిలో యింకా యెవరితోనైనా బాగా చనువుగా తిరిగేవాడా?"

"తిరిగేవాడు. కొంతమంది పిల్లల్ని మోసం చేశాడు కూడా! ఇద్దరు కాలేజి మానేశారు కూడా."

"రవిరాజ్ కు భాస్కరానికి పరిచయముందా?"

"ఎప్పుడైనా రవిరాజ్ స్టోర్సుకి వెళ్ళేవాడేమో తెలీదు. కాని, ఒకటి రెండుసార్లు—అంటే నేను రవిరాజ్ తో సన్నిహితంగా తిరిగే రోజుల్లో—అతని స్టోర్సు దగ్గర నన్నతనితో చూసి, తర్వాత కాలేజిలో ఆ విషయం గుర్తు చేసాడు. ఏవో సరుకులు కావాల్సి వెళ్ళానని అప్పటిమట్టుకు చెప్పి తప్పించుకునేదాన్ని. ఆ తర్వాత రవిరాజ్ గురించి తెలిశాక పూర్తిగా అతనితో సంబంధాలు తెంచుకున్నాను."

"అనిత తెలుసా?"

"యూనివర్సిటీ కాలేజిలో పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్ చేస్తున్న అనితేనా?"

"అవును...."

"తెలుసండి. ఆమెతో రవిరాజ్ తిరుగుతున్నాడన్న

విషయం నాకు ఆలస్యంగా తెలిసింది. ఆమెకాక మరో అమ్మాయితో కూడా తిరిగేవాడు."

"ఆమె పేరు....?"

"కోమలి!"

"కోమలితో తిరుగుతున్న విషయం అనితకు తెలుసా?"

"అసలు కోమలితో పరిచయం కలగటానికి అనితే కారణం! అనిత, కోమలి మంచి ఫ్రెండ్స్! గొప్పకోసం తన బాయ్‌ఫ్రెండును చూపిస్తానని అనిత తీసుకువెళ్ళిందట. రవిరాజ్ దగ్గరకు. రవిరాజ్ దగ్గర ఏం మెస్మరిజం వుందో తెలీదు, అతన్ని చూసిన అమ్మాయి అతనివైపు చిత్రంగా ఆకర్షింపబడుతుంది. తనకు పరిచయమైన అమ్మాయిని రవిరాజ్ తేలిగ్గా వదలడు!"

"అనితకి, రవిరాజ్ కి చెడిందా?"

"చెడిందని నేననుకోను. రవిరాజ్ చనిపోవటానికి మూడురోజులముందు ఆమె రవిరాజ్ టాంక్‌బండ్ మీద టాంకు మోడల్ సమీపంలో కూచుని మాట్లాడుకోవటం సిటీ బస్‌లో వెళుతున్న నేను చూశాను!"

కిరణ్, శ్రీనివాస్ నిటారుగా అయ్యారు.

"మూడు రోజులముందా? అంటే, ఆ రోజు యే తేదీయో గుర్తుందా?" అడిగాడు కిరణ్.

ఆమె రెండు క్షణాలేదో గుర్తు తెచ్చుకొని, "ఆఁ! ఎనిమిదో తేదీ! ఆ రోజు యూనివర్సిటీలో నా పరీక్ష ఫీజు రెమిట్ చేయటానికి ఆఖరు రోజు. కాలేజిలో యిచ్చేస్తే కట్టుకుంటారు. కాని నేను, సమయానికి మా నాన్నగారు లేకపోవటంతో ఫీజు సకాలానికి చెల్లించలేకపోయాను. నామినల్ రూల్స్ క్లోజింగ్ డేట్

ఎనిమిది మార్చి. ఆ రోజు యూనివర్సిటీకి వెళ్ళి తిరిగొస్తూ వయా టాంక్‌బండ్ వచ్చే మినీ బస్ ఎక్కాను. అనుకోకుండా అనిత రవిరాజ్ నాకు టాంక్‌బండ్ మీద కనిపించారు."

"అప్పుడు సమయం ఎంతయివుంటుంది?"

"రాత్రి తొమ్మిదిన్నర."

"తొమ్మిదిన్నరవరకు యూనివర్సిటీలో ఫీజు తీసుకున్నారా?"

"అక్కడ పని అయిపున్నరకే పూర్తయిందడి, ఓ స్నేహితురాలి బలవంతంమీద సికింద్రాబాద్ ఆనంద్‌లో హిందీ సినిమా చూసివస్తూ ఎనిమిదో నంబర్ బస్‌లో టాంక్‌బండ్ మీదుగా వచ్చాను."

"గుడ్. మీరు చెప్పిన యిన్ఫర్మేషన్ నాకు చాలా ఉపయోగపడుతుంది."

"నేను వాళ్ళు కనుమరుగయ్యేవరకు చూస్తూనే వున్నాను. అప్పుడు యిద్దరు-స్టూడెంట్సులాగే వున్నారు. రెండుసార్లు టాంక్‌బండ్ మీద కారులో వాళ్ళ ముందు నించి టర్న్ కొట్టి సికింద్రాబాదువైపు వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు కావాలనే అనితను, రవిరాజ్‌ను దగ్గర్నుంచి పరీక్షగా చూసి వెళ్ళినట్టు నాకనిపించింది."

కిరణ్ లేచి "వస్తామండి, థాంక్స్!" అని హాల్లో కూచుని వున్న మేజర్‌కి చెప్పి యిద్దరు బయటికి వచ్చారు.

9

కిరణ్‌ని చూడగానే అనిత ముఖం చిట్లించింది.

"ఎవరో వచ్చారని అటెండర్ చెప్పగానే మీరని మాత్రం అనుకోలేదు. నేను చెప్పవలసినవన్నీ యిదివరకే చెప్పేశాను. మళ్ళీ ఎందుకు వచ్చారు?" అన్నది విసుగ్గా.

"మరేంలేదు. ఓ ముఖ్యమైన విషయం మీతో చెప్పి పోదామని!" అన్నాడు కిరణ్ తాపీగా.

"ఏమిటది?"

"ఆ మామిడిచెట్టుకింద కూచుందాం, రండి!"

"ఫరవాలేదు చెప్పండి."

"రండి చెపుతాను....అలా కూచోండి! మరేంలేదు, మీ బాయ్ ఫ్రెండ్సు తమ నేరాల్ని ఒప్పేసుకున్నారు. రవిరాజ్ ని, కోమలినికూడా చంపింది తామేనని అంగీకరించారు" గాల్లోకి బాణంవేశాడు కిరణ్ .

అనిత, పక్కలో బాంబుపడ్డట్టు ఉలిక్కిపడి అంతలోనే సర్దుకొని, "ఏమిటి మీరు మాట్లాడుతున్నది?" అన్నది బింకంగా.

"మరేంలేదు, ఆ రోజు అంటే ఎనిమిదో తేదీ గురువారంనాడు టాంక్ బండ్ మీద మీరు రవిరాజ్ కూచుని మాట్లాడుకోవటం కోమలి చూసిందనీ అందుకే కోమలిని చంపేశామనీ, అలానే...."

అనిత రెండు చేతుల్లోను ముఖం దాచుకొని, "ఇంకేం చెప్పొద్దు! నేను భరించలేను! రవిరాజ్ మరణానికి నేనే కారకురాల్ని. కోమలిని చంపమని నేను చెప్పలేదు. భాస్కరాన్నిగాని, ఆ ముసలామెనుగాని నేను చెప్పకుండానే వాళ్ళు....వాళ్ళు.... చంపేశారు! నా తప్పేం లేదు!" భయంతోను, ఎగ్జయిట్ మెంటులోను అనిత శరీరం లతలా వణికిపోతోంది.

అంతలో శ్రీనివాస్ అక్కడికి వచ్చాడు.

"ఇన్ స్పెక్టర్ రవిరాజ్ ని చంపిన నేరానికి అనితను అరెస్టుచెయ్యి! తక్కిన విషయాలు స్టేషన్ లో వివరంగా

చెప్తుంది. రికార్డు చేసుకో!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్ లేస్తూ.

10

అనిత తన స్టేట్ మెంటులో యిలా చెప్పింది!

"నేను రవిరాజ్ ని ఎంతో ప్రేమించాను. అతని తోడిదే లోకమనుకున్నాను. కాని రవి నాకు ద్రోహం చేశాడు. చాలామంది అమ్మాయిలతో నాలాగే స్నేహం చేసి, వాళ్ళను కూడా నాతో చెప్పినట్లే పెళ్ళిచేసుకుంటానని మోసగించినట్లు నాకు తెలిసింది.

నా స్నేహితురాలి కోమలితో ఓ సారి రవి షాపుకి వెళ్ళాను. అంతే, అప్పట్నుంచీ కోమలిని వెంటనంటి తిరుగుతూ నన్ను అలక్ష్యం చేశాడు. నాకు కసి రేగింది. నాకు దక్కని రవి మరెవరికీ దక్కకూడదనుకున్నాను. అందుకేం చెయ్యాలో పథకం రూపొందించాను.

యూనివర్సిటీ కాలేజిలో నాతోబాటు చదువుతున్న సురేష్, సారధి నేనంటే ప్రాణం పెడతారు. నా కడగంటి చూపుకోసం వాళ్ళిద్దరు యెన్నాళ్ళుగానో తపించిపోతున్నారని నాకు తెలుసు. నేను చెపితే నిప్పుల్లో దూకటానిక్కూడా సిద్ధంగా వున్నారని వాళ్ళ చేష్టల ద్వారా గ్రహించాను. రవిమీద కసి తీర్చుకోవటానికి వాళ్ళ నుపయోగించుకోవాలని వాళ్ళను చేరదీశాను. వారిలో సురేష్ కు పాత కారు ఒకటుంది.

ఎనిమిదో తేదీ గురువారం రవిని టాంక్ బండ్ దగ్గరకు తీసుకొస్తాననీ, అతనికి బాగా దేహశుద్ధి చేసి వదిలెయ్యమనీ సురేష్ కి, సారధికి చెప్పాను. రాత్రి పదిగంటలవరకు టాంక్ బండ్ మీద రవితో యెంతో ప్రేమగా కబుర్లు

చెపుతూ కూచున్నాను. రవి నేను ఒలికించే ప్రేమ నిజమేనని నమ్మేశాడు.

పదిన్నర గంటల ప్రాంతాన టాంక్‌బండ్ నిర్మానుష్యంగా వున్న సమయంలో, టాంక్‌బండ్ మీద ఫ్లోరసెంటు లైట్సు కనెక్షన్ తీసేసి గాఢాంధకారంగా చేసేశారు సురేష్, సారధి.

చీకట్లో రవిమీదపడి బాగా కొట్టేశారు. రవి తిరగబడ్డాడు. వాళ్ళిద్దరు కోపాన్ని నిగ్రహించుకోలేక రవి పీక నొక్కేశారు. రవి ప్రాణం పోయింది. మేం భయపడిపోయాం. వాళ్ళిద్దరు రవిని వెంటనే సాగర్లో తోసేశారు.

అయితే అనుకోకుండా రవిరాజ్‌ని వెతుక్కుంటూ టాంక్‌బండ్ దగ్గరకు కోమలి వచ్చింది. నేను రవితో టాంక్‌బండ్ దగ్గరకు వెళ్ళటం చూసిన వాళ్ళెవరో కోమలికి చెప్పారట. అతనికోసం ఆఘమేఘాలమీద టాంక్‌బండ్ దగ్గరకు వచ్చి, జరిగిన ఘోరాన్ని చూసి సన్నగా కేక పెట్టింది. సురేష్, సారధి వెంటనే ఆమెను పట్టుకొని తమ మోటార్ కారులో ఆమె నెక్కించుకొని యెక్కడికో తీసుకుపోయారు.

మర్నాడు వాళ్ళిద్దరు, కోమలికూడా కాలేజికి రాలేదు. అయితే పదో తేదీ ఉదయం నాకు కోమలి చంపబడిన విషయం తెలిసి సురేష్ సారధిలను నిలదీసి అడిగాను.

కోమలిని తామే ఒకరోజంతా అనుభవించి చంపేశామనీ, ఆమెను నేషనల్ యిన్స్టిట్యూట్ ఫర్ ఫారిన్ లాంగ్వేజస్ బిల్డింగు దగ్గర పారేశామనీ, సరిగ్గా అదే సమయానికి తమకు యేదో స్కూటర్ అడ్డు వచ్చిందనీ,

తమని చూసి అతను ఆగాడనీ, అతనెవరో తమకు తెలియకపోయినా తాము చేసిన హత్య చూసిన ప్రత్యక్ష సాక్షి కావటంవల్ల అతన్ని ప్రాణాలతో వదలకూడదని కారులో అతన్ని వెంబడించారట. అతనే భాస్కరం లెక్చరర్ అని నాకు తర్వాత తెలిసింది.

భాస్కరాన్ని నల్గొండ చౌరస్తాదాకా వెంబడించారట. భాస్కరం మలక్ పేటలో వుంటున్నాడనికూడా తర్వాత తెలిసింది. చౌరస్తా దగ్గర యేదో వెహికల్ అడ్డొచ్చి భాస్కరం స్లో చేశాడట స్కూటర్. అదే అదనుగా సురేష్, సారధి అతన్ని తమ దగ్గరున్న కత్తులతో పొడిచి చంపేశారట.

ఆ ఘోరాన్ని అటువైపుగా పోతున్న ఓ నడివయసామె చూసిందట. ఆమెను ప్రాణాలతో వదిలేతే తమ విషయమెక్కడ బయటపడిపోతుందోననే భయంతో తమకు అలవాటైన పద్ధతిలోనే ఆమెను నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి కారులో కూచోబెట్టి విజయవాడ రోడ్ వరకు తీసుకుపోయి పౌల్ట్రీఫారం దగ్గర, తలమీద మోది, చంపేశారట.

ఆ తర్వాత మరుసటిరోజు కాలేజీలో నాకీ హత్యల గురించి చెప్పారు. నేను కోపంతో, ఆ సంగతి పోలీసులకు చెప్పేస్తానన్నాను. చెపితే తమతోబాటు నన్ను కూడా పోలీసులు హత్యానేరంకింద అరెస్టుచేస్తారని, ఆమె చెప్పినందువల్లనే తామీ హత్యలు చేసిన సంగతి పోలీసులతో చెప్పేస్తామనీ, నా జీవితం అంతటితో అంతమైపోతుందనీ బాగా భయపెట్టేశారు."

—:అయిపోయింది:—